

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УПЦ КП ФІЛАРЕТ №12 (172) 2017 рік

Різдвяне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета 2018

*Різдвяне послання Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета
Преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним
Української Православної Церкви Київського Патріархату*

Дорогі браття і сестри!

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВИМО ЙОГО!

Кожного року ми, радіючи, святкуємо Різдво Христове. Немало християн відзначають цю подію як народне свято, не задумуючись над його значенням. Різдво Христове прямо стосується не тільки сутності християнської віри, а буття всього людства, сенсу нашого життя. У чому ж полягає сенс нашого життя? Невже тільки в тому, щоб прожити 70 – 80 років, а потім перетворитися в небуття, як вчать атеїсти? Ні! Бог створив людину безсмертною душею, тому вічне існування душі не залежить від нашої віри. Людина може і не вірити у своє безсмертя, але її безсмертя не залежить від неї, а від Творця, тобто від Бога.

Людина могла бути безсмертною не тільки душею, але й тілом, якби повірила Богові і виконувала Його заповідь. Але, на превеликий жаль, перші люди – Адам і Єва – не повірили Богу і порушили Його заповідь. Тому і померли духовно, а також і тілом. У людську природу ввійшло зло. Тому всі люди, які походять від Адама і Єви, заражені гріхом і смертю. Людина своєю силою не здатна визволитись ні від гріха, ні від смерті, тому Самому Творцеві треба було оновити людську природу. Яким чином Бог благovolив оновити людську природу, тобто визволити від гріха і від смерті, або, іншими словами, спасти людину? З великої і безмежної любові, яку ми не можемо навіть

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

ПАТРІАРХА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ
ФІЛАРЕТА

Преосвященним архіпастирям, боголюбивим пастирям,
чесному чернецтву та всім вірним
Української Православної Церкви
Київського Патріархату

явити собі, Бог благозволів з'єднатись з людською природою в Особі другої Іпостасі. Син Божий стає людиною, не перестаючи бути Богом. Цю віру ми, християни, сповідуємо в Символі віри: «Вірую... в Сина Божого, що... для нас, людей, і ради нашого спасіння зійшов з небес, і втілювався від Духа Святого і Марії Діви, і став людиною». Яким чином Син Божий стає людиною, не перестаючи бути Богом, людський розум не може збагнути, тому втілення Сина Божого апостол Павло називає великою таїною благочестя. У світі багато є таємничого і незрозумілого, але ми одне приймаємо на віру, а інше приймаємо як реальність або закон, дію якого ми не розуміємо. Цю подію, тобто втілення Сина Божого, або Його народження, тобто Різдво Христове, ми сьогодні святкуємо. Для чого народився Син Божий? Для того, щоб подолати в людській природі гріх і смерть. Якби Син Божий не народився від Святого Духа і Марії Діви, визволення людської природи не відбулося б і спасіння не звершилось. Син Божий з'єднався з тлінною природою, тобто з природою, яка потребує їжі, втомлюється і помирає. Він

взяв людську природу, щоб зробити її кращою. Син Божий народжується не в царських чертогах, хоч Він – Цар Вселенної, а у яслах тварин, не має де прихилити голову. Чому? Щоб подолати гордість, яка є початком всякого гріха. У свято Різдва Христового ми влаштуємо вертеп, часто не розуміючи і не усвідомлюючи його значення. Ми співаємо в колядках: «Ой, радуйся, земле, Син Божий народився!» Що це означає? Це означає, що прийшло спасіння людського роду, бо народився Спаситель, Який визволить людей від гріха і смерті. Радість Різдва Христового витікає із того, що народжений у Вифлеємській печері Господь наш Ісус Христос від Пресвятої Діви Марії і Святого Духа визволив нас від гріха і смерті. Чи це справді так? Так, це – істина. І доказом цієї істини є насамперед воскресіння Христове. Воно свідчить, що смерть переможена. І до воскресіння Христового пророки, та і Сам Христос воскрешали мертвих, але вони потім знову помирали. Христос воскрес і вже не помирає, тому що людська природа Сина Божого стала нетлінною. Доказом перемоги Христа Спасителя є також святі, які благодаттю Святого Духа і своїми подвигами очистились від гріха. Усі ми також маємо можливість досягнути праведності, якщо будемо мати живу і тверду віру і нелицемірну любов. Наші захисники України від агресора, які віддають своє життя, теж виявляють любов, про яку сказав Христос Спаситель: «Немає більше від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ін. 15: 13). Тому всім нам треба любити один одного, мати тверду віру в нашого Спасителя Господа Ісуса Христа, народження Якого ми нині святкуємо. У цей радісний святковий день вітаю вас, дорогі браття і сестри, з Різдвом Христовим і Новим роком. Вітаю зі святом Президента України Петра Порошенка, Верховну Раду, український уряд, наші Збройні сили, вірних і мужніх захисників нашої Батьківщини, які не шкодують навіть свого власного життя. Вітаю всіх наших земляків-українців, розсіяних по всьому світу: в Америці і в Канаді, в Європі і в Австралії, які люблять свою Батьківщину і допомагають їй. У ці радісні святкові дні подякуймо Господу нашому Ісусу Христу за Його безмежну любов до нас, грішних, щоб Він дарував нам перемогу над видимими і невидимими ворогами, мир, єдність українського народу і благоденство. Будемо керуватися у своєму житті правдою і любов'ю, які можуть привести нас до вічного блаженного життя. Нехай світлосяйне проміння Вифлеємської зірки осяє наші душі і серця світлом миру, любові і правди. ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

*Філарет,
Патріарх Київський і всієї Руси-України
Різдво Христове
2017/2018 рр.
м. Київ*

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

Сьогодні ми знову ділимося невимовною радістю святого Різдва, яка наповнює серце кожного віруючого. Божий Син став одним із нас, взявши собі за матір Діву з Назарета...

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

Високопреосвященним і преосвященним
архієпископам та митрополитам,
боголюбивим єпископам, всечесному духовенству,
преподобному монашеству,
возлюбленим братам і сестрам,
в Україні та на поселеннях у світі сущим
Ви ж знаєте ласку Господа нашого Ісуса Христа,
що задля вас став бідним, бувши багатим,
щоб ви його вбожеством розбагатили.

2 Кор. 8, 9

Христос рождається! Славимо Його!

Дорогі в Христі!

Сьогодні ми знову ділимося невимовною радістю святого Різдва, яка наповнює серце кожного віруючого. Божий Син став одним із нас, взявши собі за матір Діву з Назарета. Син предвічного і всемогутнього Бога, Творця всього видимого і невидимого, народився в бідному вертепі та особисто зазнав всієї людської нужди. Це не тільки історичний факт, подія давно минулих років, а й наша дійсність. У цій події, що сталася у Вифлеємі Юдейському понад дві тисячі років тому, ми пізнаємо безмежну Божу любов до всього роду людського на всі часи: «Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним» (Ів. 3, 16). Споглядаючи новонародженого Спасителя в бідному вертепі, у яслах на сіні, ми відчуваємо, наскільки Божа мудрість перевершує мудрість людську. У світлі різдвяної зорі сила, слава і багатство, що походять від людини, виглядають порожніми, минушими та малозначущими. Христос, Син Божий, задля нас став убогим і немичним, відмовився від небесної слави, щоб народитися як останній серед людей – нужденним, що немає де голови приклонити, як співає наша колядка: «...не в царських палаті, а поміж бидляти...» Він задля нас «стає бідним, бувши багатим, щоб ми Його вбожеством розбагатили» (пор. 2 Кор. 8, 9). Приймаючи людську нужду і неміч на себе, Син Божий підносить убогу людину до Господньої величі. У Різдві немов відбувається обмін дарами: Бог сходить із неба на землю, щоб людина вийшла на небо; Син Божий стає вбогим, щоб збагатити людину. Примітно, що саме вбогі пастушки в околицях Вифлеєма стали першими адресатами цієї спасенної благовісті, яку і нам сьогодні сповіщає ангел Господній: «І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах». І вмить пристала до ангела велика сила небесного

війська, що хвалила Бога й промовляла: «Слава на висотах Богу й на землі мир людям його вподобання» (Лк. 2, 12-13). У Різдві немов відбувається обмін дарами: Бог сходить із неба на землю, щоб людина вийшла на небо; Син Божий стає вбогим, щоб збагатити людину. Коли нині живемо у світі, де жадає матеріального збагачення нерідко переростає, за словами Святішого Отця Франциска, у «нове ідолопоклонство грошам», а в «економіці проявляється великий брак уваги до людини, що зводить людську істоту лише до однієї з її потреб – споживання» (Радість Євангелія, 55), ангел Різдва скеровує своє послання саме до вбогих і закликає їх, а разом і нас прославити Бога, в якому вміщене справжнє і вічне багатство людини. Будучи з'єднаними з Христом, «в якому сховані усі скарби мудрості і знання» (Кол. 2, 3), християни постають перед світом «як бідні, які багатьох збагачують; як ті, що нічого не мають, а все посідають!» (пор. 2 Кор. 6, 10). І ось у Різдві те багатство – життя з Богом і в Бозі – приходить до нас і стає джерелом нашої радості і надії, якими ми обдаровуємо одне одного. Нинішні «скоробагачки» в Україні переважно є бідніші – і духовно, і культурно – за жебраків. Попри злидні і випробування сьогодення, маємо визнати, що насправді існують різні види бідності – духовна, культурна, освітня, цивілізаційна і аж тоді – матеріальна. Убожество сучасного світу частіше має не матеріальний, а духовний характер. Нинішні «скоробагачки» в Україні переважно є бідніші – і духовно, і культурно – за жебраків. І ця духовна убогість, тобто віддаленість сильних цього світу від Бога, нерідко спричиняє соціальну несправедливість, згубне використання влади, корупцію та зловживання ресурсами, даними для загального блага.

У такій ситуації не достатньо, щоб багаті призначили частину крихт зі свого стола як певну допомогу убогим. Потрібна переміна людського серця, яке допустило б до себе Боже світло і Божу благодать. Бо хто вважає себе рятівником бідних, а не несе Бога – той пропонує порожні ідеології, які лише використовують злидні людини з політичною метою і, насправді, не здатні їх усунути. За таких обставин бідні ставатимуть ще біднішими, а багаті далі наживатимуться. Лише той, хто стане багатим Богом, зможе преобразити власне життя та сприяти побудові справедливого суспільства, у центрі якого стоятиме людина, а не прибуток; загальне добро, а не егоїстичні інтереси окремих груп чи кланів. У Різдві Христос нас усіх робить багатими, насичує і підносить з усіх видів бідності, бо Він народжується у Вифлеємі для того, щоб кожному людину зробити своїм братом чи своєю сестрою – дитиною Божою, учасником вічних Божих благ. Ось чому Різдво – свято загальнолюдської солідарності, коли особа не багата, позбавлена «золота-дарів» цього світу,

збагачує багатьох своїх ближніх «ціннішим даром» – «вірою серця і щирою любов'ю», як про це співаємо в наших колядках. Похилиймося над Христом, присутнім у наших нужденних братах і сестрах, даючи їм відчутти близькість Бога Дорогів Христі! Щобгідно святкувати Різдво, ділімося з убогими – всякого виду бідності – тим багатством, яке ми, віруючі люди, посідаємо, насамперед духовними дарами, а відтак і матеріальними благами. Нехай прадідівська коляда, яка вітає Царя в бідному вертепі, буде для нас Божим заповітом наблизитися до вбогих і збагачувати їх скарбами нашої святої віри. Похилиймося над Христом, присутнім у наших нужденних братах і сестрах, даючи їм відчутти близькість Бога, який огортає кожного своїм безмежним милосердям і своєю безумовною любов'ю. Завітаймо з колядою до наших воїнів у місцях їхнього перебування – чи то в домівках, до яких вони повернулися після виконали святого обов'язку захисту Батьківщини, чи у військових частинах, чи на фронті. Навідаймося до постраждалих від бойових дій, приймімо до свого серця біль убогого та потребуємого – так ми приймемо Христа із Пресвятою родиною, збагатимо наш дім, родину та суспільство невичерпними Божими скарбами, «яких ані міль не точить, ані злодії не викрадають» (Мт. 6, 19-20). До цього кличе нас свята Церква, коли співає: «Приготуймося нині духом і поспішімо зустрінути чистими очима і добрими ділами Того, хто своїм чудесним народженням схотів прийти до своїх. Він народжується у Вифлеемі, щоб нас, позбавлених райського життя, зі свого милосердя, знову до нього ввести» (Стихира з Вечірні Неділі перед Різдвом).

Дорогі браття і сестри, зі щирого серця бажаю кожному з вас, від наймолодшого до найстаршого, від найбагатшого на Божі дари до найбіднішого, в Україні і на поселеннях, справжньої радості дітей Божих, смачної куті, веселих свят Різдва Христового та щасливого, мирного і благословенного нового року!

Христос рождається! Славимо Його!

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,

при Патріаршому соборі Воскресіння

Христового,

в день Святих преподобномученика Стефана

Нового та мученика Іринарха,

11 грудня 2017 року Божого

«Адреси доброти»

ДОРОГІ ДРУЗИ!

Прийміть наші найщиріші вітання з Новим роком та Різдвом Христовим. Нехай ці свята – вісники оновлення, мрій і сподівань – принесуть Вам і Вашій родині добро, мир і достаток. Бажаємо, щоб у новому році Ви зробили все те, про що так давно мріяли. Віримо, що у Новому році Ви відчуєте турботу з боку колег, тепло друзів та близьких. Щастя Вам, міцного здоров'я, здійснення найзаповітніших бажань. З Новим Роком і Різдвом Христовим! Як не гірко, але мусимо зазначити що московська агресія проти України не вщухає. Щодня на Донбасі гинуть наші захисники. Наш святий обов'язок підтримати їх у різний спосіб. І тому ми сердечно вдячні пані Марусі Гнип з Каліфорнії та добродію Петру Китаєстому (Livonia, MI.), котрі замовили продовольчі пачки для наших захисників, а також не забули про рідних героїв. Веселі різдвяні свята допоможуть

нам зробити для сиріт Дніпра добродійці Василь та Ольга Карпенко (Monroe, MI.) і пан Віктор Бабанський з штату Нью-Джерсі. Ми так само ми продовжуємо працю над підготовкою художньо-публіцистичного збірника «Медики АТО». Щире спасибі пану Іларіону Хейлику (Warren, N.J.), який своїм добродійним датком відгукнувся на наш заклик підтримати видання цієї книги. Ми як завжди будемо вдячні за Вашу підтримку наших патріотичних проєктів, пожертви на пресовий фонд.

Редакція

«Друзі нашого видання»

Митрополит Адріан визнаний кращим

Серед переможців за 2017-ий, яких обрали експерти на конкурсі сайту українців Росії «Кобза», Владика АДРІАН. Він здобув першість в номінації «Українець року в Росії». Заслуги Митрополита Богородського Адріана (Старина В.Е), (м. Ногінськ, Московської обл.) визначено так:

- за розвиток Українського Православ'я в Росії, започаткування Богородської єпархії УПЦ КП та будівництво храмів;
- за участь у багатьох діаспорних Конгресах та представлення позиції Церкви серед активістів і делегатів;
- узв'язку 20-літтям драматичних подій у Ногінську (вересень 1997 року), в яких була явлена сила християнського духу, а також за весь наступний час духовного служіння парафіянам у Ногінську;
- за явлення найвищого прикладу служіння Україні та діаспорі, за мудрість і доброту.

Ми щиро здоровимо Владика Адріана та бажаємо нових успіхів.

Редакція

«Вісті з діаспори»

Празник св. Андрія в Норт Порті, Флорида

В неділю, 10-ого грудня ц.р. українська громада в південно-західній Флориді відзначила празник св. Андрія Первозванного в Українському Релігійному і Культурному Осередку в Норт Порті, який названий іменем св. Андрія. Після Служби Божої, яку відслужили для православної громади отці Олег Сацюк та Іван Фатенко, в гарно прибраній залі відбулася святочна трапеза на яку завітали о. Василь Петрів з дружиною з греко-католицької парафії та пастор Михайло Якубович з дружиною з баптистської церкви. Голова Осередку Віктор Лісничий тепло привітав присутніх гостей і попросив о. Олега поблагословити трапезу. Після смачного обіду культурно-освітня референтка Осередку Галина Лісничка представила голів українсько-американських організацій в Норт Порті: Євгена Томашоского (Українські-Американські Ветерани), Віру Боднарук (Товариство Української Мови ім. Шевченка та Громадського Комітету), Анну Марію Суслу (Союз Українок Америки, 56 Відділ), Дарію Томашоску (Ukrainian American Club), та Богдана Футея (федерального суддю Америки).

Святочна програма розпочалася дуєтом у складі о. Олега Сацюка та маестра Михайла Цапаря, які виконали чотири пісні: » О, Ісусе Наш Небесний», «О Мати Божа, Мати Єдина», «Місто Мое» та «Вклянюсь -Небу». Оля Бабчук коротко розповіла про перед-християнське святкування Андріївського вечора молоддю в Україні, а Таня Мірошніченко виконала на музичному тлі вязанку українських сучасних пісень. На закінчення програми всі гості були запрошені співати разом із Галею Лісничою, Марією Никитин та Вірою Боднарук, під акомпанімент Влодя Шпічки на акордеоні, популярні пісні: «Карі очі, чорні

брови», «Час рікою пливе» та «Де згода в сімействі». Галина Лісничка подякувала членам управи Осередку ім. св. Андрія, які були причетні до успіху празника—голова Віктор Лісничий, Дарія Томашоска, заступник голови (відповідала за святочну трапезу), Клара Шпічка, Наталка Невмержицька, Євген Томашоский, Анна Мацілінська, Марія Никитин та всім, хто причинився до великого успіху празника. Голова Віктор Лісничий подякував усім за участь і попросив отців закінчити свято молитвою.

*проф. Віра Боднарук, голова
Громадського Комітету*

На фото: промовляє культурно-освітня референтка осередку Галина Лісничка.

« Ukrainian Orthodox Church of Canada and Ukraine or Why Ukraine needs Constantinople? ».

Релігійні почуття та релігійна тематика надзвичайно тонка матерія. А тому друкуючи працю Миколи Воротиленка з Едмонтону « Ukrainian Orthodox Church of Canada and Ukraine or Why Ukraine needs Constantinople? » редакція свідомо що така публікація може викликали не у всіх схвалення. Але ми переконані що найбільш згубною для нашої духовності є байдужість. Розуміння ролі Церкви в житті українського народу надзвичайно важливе завдання. І воно не таке просте для розв'язання. Однак, бути пасивними спостерігачами тих релігійних процесів, котрі відбуваються в Україні та діаспорі ми не маємо права. Добродій М. Воротиленко один з наших щирих і добрих приятелів. Роками редакція співробітничала та підтримує контакт з цим не байдужим українцем. З чимось ми можемо не погоджуватися в позиціях цього громадського активіста. Але те що своєю діяльністю пан Микола Воротиленко прагне прислужити Україні та своєму народу не викликає жодних сумнівів. Ми будемо вдячні за Ваші думки і судження щодо опублікованої праці. Разом шукати істину легше! Гарного читання.

Фідель Сухоніс, редактор

Це не велике дослідження було задумано, як стаття відразу після 24 Конгресу Українців Канади, який відбувся у Торонто в 2013 році. Але війна в Україні змінила плани на декілька років. На тому конгресі відбулась робоча сесія "Роль церкви та громади сьогодні". Доповідачі розповідали про проведені дослідження стану справ в УГКЦ та УПЦК за останні 50 років. Відмічалось, що відбувається загальна тенденція зменшення кількості віруючих по всіх християнських церквах в Північній Америці. Серед українських церков найбільше зменшення відбувається в Українській Православній Церкві Канади. Згідно різних джерел до УПЦК в 60-х роках минулого століття належало біля - 230 тисяч віруючих, у 1989 році - 128 тисяч, у 2013 - 85 тисяч і цей процес зменшення триває. Автор вважає деякі думки з приводу причин які зменшують кількість віруючих, але починаючи працювати над статтею зрозумів, що проблеми в УПЦК і в православному світі в цілому, набагато ширші та більші ніж здавались. Також було проведено коротке дослідження, що відбувається в інших церквах та релігіях. Автор використав всі матеріали для цього дослідження лише з відкритих джерел. Одиначний факт говорить лише про те, що сталося. Але коли безліч фактів впорядковуються та виставляються в хронологічному порядку то вимальовується система, яка говорить про випадковість чи навмисні дії.

*Українська Православна Церква Канади
і Україна*

У автора цих рядків, з перших років приїзду до Канади, почали виникати питання до проводу УПЦК. Відчувалось, що щось відбувається не так. У 2000 році я був обраний головою відділу КУК в місті Едмонтон і звертався до всіх організацій та церков запрошуючи їх до співпраці, або як мінімум присутності на подіях. При організації різних українських національно-культурних та державних свят найбільші проблеми чомусь були саме з проводом УПЦК та православною громадою. Особливо було прикро коли організувались вшанування жертв Голодомору в Україні, а священники УПЦК та православна громада майже не приймали участь. Хоч загинули в основному православні. Це змусило мене піти на місячні сходи священників УПЦК в Едмонтоні, які проводив тодішній Архієпископ Іван. Головне, що я хотів донести до проводу УПЦК в Едмонтоні, що церква не може залишатись в стороні від тих подій, які відбуваються в громаді та Україні. Ми можемо, або вижити разом, або разом зникнути. Виникали і інші питання, що в майбутньому змусило мене піти в архіви та вивчити історію громади у Канаді та історію українських церков. Разом з тим з проводом Української Грекокатоліцької церкви та її громади я майже ніколи не мав проблем. Щоб зрозуміти, що відбувається тепер в УПЦК потрібно повернутись в кінець ХІХ століття коли до Канади почали приїздити перші українці. Якщо з грекокатоліцькою громадою більш-менш все зрозуміло, то історія православної громади та церкви досить строката. Ми не будемо переписувати повну історію УПЦК, а лише звернемо

увагу на найбільш важливі події. Але спочатку трішки історії Української Православної церкви та поширення християнства в Україні. Християнству більше двох тисяч років. Виникло воно на території величезної Римської імперії до якої входила значна частина Європи, Єгипет, Палестина, та інші території. На протязі перших трьох століть воно переслідувалось. Але вже у 313 році Римський імператор Константин зробив християнство державною релігією своєї імперії. Також він побудував Константинополь-другу столицю Римської імперії. (з висоти сьогодення ми можемо вважати, що то була величезна помилка, яка спричинила великі проблеми у майбутньому.) (МВ) З часом виникли перші богословські школи які поширювали християнство. Одна в 1 столітті в Антіохії (Сирія), друга в 2-3 століття в Александрії (Єгипет). Саме в Антіохії ще у приблизно 43 році вперше зафіксовано вживання назви християнство. Антіохія стала після Риму другим християнським центром, де за церковними переказами християнську громаду заснував ще святий апостол Петро. Потрібно відмітити, що після Риму, Александрія та Антіохія були також одними з найбільших економічних центрів Римської імперії, але які вели між собою боротьбу за ринки імперії. Але ці перші дві школи мали різний філософський підхід до навколишнього світу і як результат почали по різному трактувати вчення Ісуса. Яка школа правильна, а яка ні, релігійні науковці сперечаються до сьогодення. Лише невеликий приклад. Антіохійська школа визнавала, що, між духом, Богом і світом, з одного боку, і матерією, дійсним світом, з іншого, існує тісний і органічний зв'язок. Світ матеріальний своїм буттям, устроєм і гармонією свідчить про те, що він є створенням Творця і відображенням його Премудрості. Отже, ніякого протиріччя між духом і матерією немає і бути не може. Між ними є тільки відмінності, але немає діаметрально протилежної несумісності. Антіохійці відкидали ідею про те, що своєю смертю Ісус відкупив людські гріхи. Вони вважали і вчили, що для спасіння людині треба пізнавати істину і твердо слідувати певним правилам життя. Феодор Мопсуетський говорив, що правильне пізнання і точна реалізація вчення Ісуса Христа так само гарантує людині Царство боже, як правильне використання знань фізики гарантує передбачувані наслідки. Не відхід від світу, чого вчили александрійські богослови, а практична боротьба зі злом за торжество у світі християнських ідеалів було основним змістом морального вчення антиохійців. Для антиохійців було неприйнятно вчення про тіло як гріховний початок. Тіло й душа, згідно з їхнім вченням, є рівноцінними складовими частинами людини.

Прагнення антиохійців до ясності і висока оцінка ними можливостей людського пізнання приводили їх до того, що вони стирали грань між релігією і наукою, між вірою і знаннями, ототожнювали релігійне почуття з розумом. У їхній школі для розуму відкривався широкий і вільний простір. В області релігійного світогляду і церковних догм антиохійці за допомогою розуму прагнули досягти такої ж ясності, як і у вивченні матеріального світу. Саме в єднанні душі (духовного початку) і тіла (матеріального початку) знаходиться гідність і велич людини: «Образ Божий полягає не в духовності людини, бо й ангели – духи, але про них не сказано, що вони створені за образом Божим. Образ Божий полягає, перш за все, в переважанні людини над природою, над усіма тваринами... Людина є вінцем світу; в людині існує гармонійне поєднання духу й матерії, і вона як мікрокосмос підноситься над усією природою» (Болотов В.В. Лекції по історії Древней Церкви. – Т. 4. Петроград, 1918. – С.150.). Александрійська школа в більшості випадків мала зовсім протилежний підхід до трактування вчення Ісуса. Вона не передбачала ніяких дискусій і примушувала приймати їхні трактування християнства та різних догм на віру. Але на жаль в більшості випадків Александрійська школа “перемогла”. Чому і як це сталось – окрема тема. Ми це бачимо тепер в наших церквах де заперечуються будь які дискусії. Великий вплив на богословські школи мали також різні правителі імперії чи якоїсь її частини. Імператорам не потрібні вільні та думачи люди. Їм потрібне покірне населення, яке буде коритись волі імператора, царя чи намісника. В той самий час Антіохійці вважали, що правильне формулювання і правильне розуміння сутності християнства дається не сліпою вірою, а “знаннями і випробуваннями віри розумом”. Такий різний підхід до тлумачення християнства привів до великих непорозумінь та протистояння між двома великими центрами Римської імперії. Під час Нікейського Собору у 325 році імператор Константин старався примирити їх, але з цього нічого не вийшло. Розкол у християнському світі з часом посилювався, що привело до війн та заснуванню декількох православних церков, які стоять на своїх позиціях вже тисячу років. Ми не будемо вдаватись до дуже глибоких дискусій на тему “правильності” чи “не правильності” того чи іншого вчення. Цей короткий приклад приведений лиш для того щоб показати, що з самого початку зародження християнства існували великі протиріччя між тими хто поширював ідеї Ісуса по світі. Хоч такі протиріччя існують в кожній релігії.

У 395 році Римська імперія розпалась на Західну з центром у Римі та Східну частину з центром у Константинополі. На початку IV століття існувало три християнські єпархії; Римська, Олександрійська та Антиохійська. Пізніше була заснована Єрусалимська єпархія. Вже у V столітті було 5 єпархій; Римська, Олександрійська, Антиохійська, Єрусалимська та Константинопольська. Всі вони були рівними і жодна з них не виступала, як головна. Перші сім століть християнство лише формувалось, як релігія. Для цього представники всіх єпархій збирались на Собори де вирішували, що таке віра Христова, які мусять бути канони та інші питання. З більш ніж 20 євангелій вони відібрали лише чотири; від Луки, від Марка, від Іоана та від Матвея.

Разом з тим деякі церкви до сьогодення не визнають рішень деяких Соборів (особливо IV) і залишаються самостійними, як наприклад Вірменська ПЦ. Рим під навалюю варварів у 476 році впав. Корона імператора була передана до Константинополя. Ватикан залишився без світської влади над собою, але це привело до того, що священники Європи заснували Західну церкву з центром у Римі та визнали верховенство Папи. Разом з тим Ватикан готовий був робити поправки до тих канонів, які були вироблені за перших V століть. Ватикан не маючи опіки над собою почав розбудовувати церкву виходячи з тих обставин, які склались. Але дякуючи цьому Ватикан став більш прогресивним. На Сході ще існувала Візантійська імперія і церква повністю залежала від імператора. Східна церква була більш ортодоксальною. Вона вимагала щоб рішення, які приймалися на Вселенських Соборах у IV-VII століттях залишались незмінними, не залежно від того як міняється життя. Головна догма Східної церкви - основні положення християнського вчення, які були сформовані на перших 7 Соборах являються абсолютно істинними, вічними, незмінними та безапелюсними. Так постало Православ'я, що трактується як правильне славлення Бога. Хоч деякі церкви до сьогодення не визнають рішення деяких соборів і вважаючи себе православними залишаються самостійними і не підлягають до жодної з т.з. канонічних церков.

Пізніше Ватикан охрестив німців, скандинавів, ірландців, чехів, поляків та інших. Таким чином приєднавши їх до стародавнього античного світу та європейців. З самого початку Західне християнство несло святість договорів, раціоналізм та повагу до особистості людини.

У Східній церкві, дякуючи сильній владі імператора Візантії, Константинополь був об'явлений Вселенським патріархатом, хоч він і не виступав центром Східного християнства і

всі рішення приймалися на Соборі у присутності всіх єпархій. Це привело до того, що кожна автономна єпархія могла сама висвячувати та хрестити інші народи. З часом розбіжності поглядів між Ватиканом та Константинополем привели до розколу християнства на Західне та Східне. Таким чином на Сході виникли 4 рівноправні, православні автокефальні патріархії; Антиохійська, Олександрійська, Єрусалимська та Константинопольська. Всі важливі рішення у православному світі приймалися лише на Соборах. В часи коли Русь-Україна приймала християнство вже сформувалось два головні християнські центри. Перший-Ватикан, а другий-Константинополь. Але Константинополь був центром не з точки зору, як релігійний центр, а як центр сильної світської влади, яка підтримувала православну церкву. Разом з тим на протязі VII-X століть ісламський світ почав наступати та захопив 70 відсотків території Візантійської імперії.

Українська Православна церква від Хрещення Руси-України у 988 році до 1240 року була Митрополією

Константинопольського патріархату. Хоч до сих пір ідуть дискусії, який обряд обрала Русь-Україна, Східний чи Західний. Адже тоді ще не було критичної розбіжності у релігійних канонах та й самого розділення церкви ще не було. Також існує теорія, що коли в Київській Русі почали думати, яку їм прийняти релігію, то до князя Володимира приходили не лише християни, але і іудеї та мусульмани. Але він вибрав християнство. Чи було це на самій справі чи лише теорія ми правдиво не знаємо. Але чому саме Візантійську модель вибрав київський князь? Адже Рим був на багато прогресивнішим. Тому, що київським князям імпонувала візантійська система влади, при якій правитель являється не просто основним, а єдиним джерелом влади.

Ця система не передбачує жодних формальних прав для нижче стоящих верств населення. Політика робиться лише верхніми внутрішніми палацними інтригами та переворотами. Будь які бажання народного представництва та демократії вважаються прямим нападом на суверенну "божу владу" імператора та жорстоко караються. Розповсюдження православ'я проходило в інтересах лише тих, хто бажав створення жорстокої авторитарної влади. *(Н.Борисенко "Аргумент"-2014) (Тут мається на увазі, те що відбувалось та відбувається на теренах Московії та причина чому пізніше МПЦ дуже легко інтегрувалась з ордами Чизгизхана, а київський митрополит перейшов до Риму.) (МВ).* Духовна влада Київської митрополії поширювалася на всі єпархії, що були утворені

на землях Київської Русі. Напередодні монголо-татарської навали їх було 16: Київська (988), Чернігівська (991), Білгородська (991), Володимирська (992), Новгородська (992), Ростовська (992), Полоцька (992), Турівська (1005), Перемишльська (1026), Переяславська (1036), Юр'ївська (1036), Галицька (1134), Смоленська (1137), Рязанська (1198), Суздальська (1213). Київська митрополія користувалася автономією у складі Константинопольської Патріархії. Після руйнування Києва у 1169 році Володимиро-Суздальським князем Андрієм Боголюбським, коли було знищено та пограбовано багато церков та монастирів, значення Києва, як духовного центру підупадає. А. Боголюбський вкрав з Вишгородського монастиря під Києвом чудотворний образ Божої Матері привезений з Константинополя. Пізніше у Московії її перейменували у "Владимирську Божу матір". До речі деякі московські історики вважають рік нападу "північного брата" на Київ у 1169 році, роком народження майбутньої Московії. У 1173 році Андрій Боголюбський здійснив другий похід на Київ та ще більше пограбував та знищив його. Після цього Київські митрополити починають селитися у північних князів. Таке "братерське" знищення Києва так обезсилило його на десятиліття, що Київ вже не зміг протистояти монгольській навалі. Після навали Чингизхана у 1237-1241рр. Київська Митрополія опинилась в ще більш скрутному становищі. Тому після 1240 року київські митрополити перемістились на північ та остаточно обрали місцем свого перебування Владимир на Клязьмі на окраїні північно-східної Русі, хоч це порушувало канони православ'я. У випадку з Київською митрополією, змінити її місце перебування міг лише Константинополь. Це призвело до послаблення їхнього зв'язку з історично-культурним ядром держави та змусило галицько-волинських монархів розпочати процес утворення окремої Галицької митрополії. В 14-15 століттях на українські та білоруські землі у складі Великого князівства Литовського поширювалася духовна влада митрополитів, які, перебуваючи у Москві, продовжували вживати титул «митрополит Київський і всієї Русі». Але їх намагалися використати у своїх політичних цілях московські князі. Це призвело до утворення окремої Литовсько-руської митрополії. В той самий час, маленьке Московське князівство перейшло на бік східних завойовників та приймало участь в їхніх походах на руські землі. З часом Московія повністю зкопіювала систему диспотичної азійської системи влади та з допомогою ханів підкорила собі сусідні князівства. На протязі декількох століть Московська єпархія возвеличувала нащадків Чингизхана. З 1250 року по 1320 рік московські

митрополити тримали свою катедру в столиці Золотої Орди Сараї, поруч зі ставкою Хана. У 1272 році хан Менгу-Тимур заснував Москву та велів побудувати першу церкву у Московії. Також читач мусить знати, що християнство в північних землях Київської Русі, тобто майбутньої Московії, затвердилось лише після монгольської навали. Чингизхан був досить толерантним до всіх релігій на землях які він покорив. Тому його нащадки були зацікавленими в московській церкві. Так було легше контролювати підкорені народи. Московська Церква молилася за хана Золотої Орди і його родину, хоч він і не був християнином. Московська Церква відлучала від церкви тих, хто противився хану, або не виконував його волю. Цьому може бути багато пояснень, але незаперечно те, що Московська церква духовно була ближче до Азії, ніж до Європи, тому вона почала розривати канонічні зв'язки зі Вселенським Патріархом. Велике значення мало те, що, починаючи з 1237 року, коли хан Батий прийшов у Ростово-Суздальську землю, і до 1502 року Московія була одним із улусів Золотої Орди, а після розпаду Орди стала васалом Кримського ханства до кінця XVII століття. Московська єпархія благословляла похід ханських орд на руські землі. По великому рахунку нащадки Чингизхана створили Московію виділяючи своїх воїнів для допомоги Московії у збиранні податків для них та для загарбання сусідніх земель.

Спочатку московська церква входила до складу Київської митрополії, але потім, у 1354 році, оголосила себе автокефальною. У 1439 році була остання спроба відновити єдність Риму та Візантії. Православні патріархи Константинополя, Антиохійський та Олександрійський звернулись до Папи Римського з пропозицією церковної унії. Була укладена Флорентійська унія та підписаний акт про главенство Папи над всім християнським світом та прийняття Православною церквою католицьких догматів. Але при цьому зберігались православні обряди та богослуження. Через загрозу турків-османів Візантійський імператор Іоан також був зацікавлений в унії в надії отримати допомогу від Риму. Але його оточення і населення Візантії не бажало такої унії. Тут скоріш за все давались в знаки давні історичні протистояння греків та римлян, так як Візантія була під владою греків. Історики так описують "дружбу" між Римом та Константинополем. *The population of Constantinople was filled with rage and discontent and in their misery they stood stronger than ever before joined in their believe and their faith not to budge and inch or to bow before the Catholic faith. The hate towards the Latins could be described through the words of Loukas Notaras: I would rather see a Turkish turban in the midst of the City than the Latin mitre*".

До речі Лукас Нотарас, який так бажав бачити тюрбан на вулицях Константинополя, був страчений разом з родиною після своєї поразки. Також, чисто з ідеологічних та релігійних причин, в унії були зацікавленими греки та Київський Митрополит Ісидор, який на Флорентійському Соборі представляв Церкву Русі. Але коли він повернувся до Москви то наразився на великий опір московського князя Василя II та духовенства. Василь II зарештував митрополита та помістив його до Чудівського монастиря, з якого він дивом втік до Риму і там жив. Пізніше Ватикан звернувся до Василя II про допомогу у війні проти експансії ісламу, адже там вважали, що коли Ісидор підписав Унію, то вона мусить виконуватись. Але Василь II відмовив Заходу у підтримці. Що потім сталося ми знаємо. На жаль під час навали турків-османів Візантія залишилась сама і ніякого об'єднання не відбулось, і вона зникла як імперія. Ми можемо вважати, що то був переломний момент у відносинах між східною та західною гілкою християнства. Але об'єднання не відбулось в значній мірі через небажання цього Московією, тобто Орди, яка її контролювала.

Вже з висоти третього тисячоліття ми розуміємо чому Московія та її духовенство відмовились від Флорентійської унії. При всіх проблемах які існували в Європі вона розвивалась та модернізувалась. Тобто в Європі відбувався якийсь рух вперед. В той самий час у Московії відбувались абсолютно протилежні процеси. Це були часи війн Московії проти всіх її близьких та далеких сусідів, гинули сотні тисяч людей. Правителі Московії особисто були тиранами, деспотами, вбивцями, які не мали жодних проблем з мораллю, совістю і почали використовувати церкву для "освячення" своїх злочинів взявши контроль над нею. Така єдність "царів", "президентів" та церкви продовжується до сьогоднішнього дня. Але це вже окрема тема. Важливим наслідком Флорентійської унії став поділ Київської Митрополії на українсько-білоруську та московську. Тобто Київ на відміну від Московії вибирав Європу. Пізніше ідеї Флорентійської унії стали основою для Берестейської унії 1596 року.

У 1448 році Московська єпархія повністю відокремилась від Київської Митрополії, та самоназвалась Московською Патріархією. Лише через 141 рік (у 1589 р.) вона була визнана Константинополем. Але існує безліч матеріалів, як Московія через хабарі, тиск на Константинопольського Патріарха, залякування та погрози отримала своє визнання.

До 1448 року всі митрополити в імперії Чингизхана та його нащадків призначались

Константинополем за рекомендацією ханів Орди. Але "набравшись" сили в 1448 році відбулася перша спроба Московії відмежуватись від Константинополя. За канонами православної Церкви, нових митрополитів висвячує лише Вселенський Патріарх, але князь Василь III в 1448 році, за велінням хана Орди, сам наставив, а московські єпископи висвятили єпископа Іова на митрополита. Після цієї події було змінено вживання титулу, замість Митрополит Київський і вся Русі став вживатись Митрополит Московський і вся Русі. Вселенський Патріарх та всі православні Церкви засудили таке рішення і не визнали його за канонічного митрополита. Тобто з 1448 року і по сьогоднішній час московська Православна Церква являється неканонічною. Вже в 1495 році Москва порушила всі церковні канони коли митрополитів почав призначати московський цар. Ще більш віддалило Московію від Європи. У Московії узаконилась диспотія, варварство, жорстокість, людське життя знецінилось до нуля. На той час коронувати царів та королів, так само як і митрополитів, мали право лише два патріархи: Римський (папа) та Вселенський православний, тому коронування московським митрополитом в 1547 році Івана IV було визнано неправосильним, хоч Москва відправила велике посольство до Вселенського Патріарха Єремії, щоб він затвердив це рішення. Але він не забажав порушити канони Церкви навіть за великі подарунки та гроші. У московських архівах зберігається грамота, нібито підписана Єремією, хоч палеограф В. Регель довів, що вона підроблена. З 30 підписів 28 було підробленими. І таких порушень церковних канонів було багато. Пізніше Москва задумала заснувати свій патріархат, розуміючи що Вселенський Патріарх буде проти. Але це міг зробити лише Вселенський Собор, або в крайньому разі, Собор всіх патріархів. Для цього в 1586 році цар Федір виділив великі гроші на підкуп патріархів, але вони на це не піддалися. У 1588 році сам Вселенський Патріарх Єремія прибув з відвідинами до Москви. Москва сподівалася, що за добрі подарунки та великі гроші Єремія зробить те, що вони хочуть, але він не пішов на жодні умови. За це його ув'язнили, поставили вартових і протримали так майже півроку. Московії довелося заснувати свій патріархат окремим державним законом під назвою "Уложоная грамота". До цієї грамоти вписали теорію Філофея, що Москва – III-й Рим, та зазначили, що на Соборі єпископів був присутній Вселенський Патріарх Єремія. Але все це було підроблене, тому що такого Собору не було загалом. Єремія, хоч і був в московському полоні, але відмовився підписати таку брехливу

грамоту. Тоді московини заявили йому, що втоплять його зі всіма його людьми. Єремія підписав і негайно втік додому. Пізніше навіть історик митрополит Макарій змушений був визнати, що все в "Уложоній грамоті" є вигадане. Православний світ не признав Московський патріархат, і це обґрунтував Олександрійський патріарх Мелетій Пігас. Припам'ятавши йому це, Москва закатувала його послів, які прибули з відвідинами до Московії. В 1649 році були сформовані нові правила – "Соборное уложение", які значною мірою міняли статус московської церкви та людей, які до неї належали. Люди перетворювалися на рабів, життя і доля яких цілковито залежали від волі державних та церковних правителів. У 1654 році цар Олексій Михайлович спалив Біблію та всі церковні книжки і надрукував нові, в яких було проголошено реформу Церкви. Одним із основних моментів тої реформи був перехід від хрещення двома пальцями на хрещення трьома пальцями. Це, у свою чергу, призвело до великого розколу і релігійної смуги в Московії в наступні декілька століть. Повертаючись до Києва ми зазначимо, що деяка частина Київської Митрополії після навали Чингизхана пішла на Захід де було створено Галицьку митрополію. На протязі декількох століть вона спочатку входила во Великого Князівства Литовського а пізніше до Речі Посполитої. У 1458-1470 роках відновила Київська Митрополія з центром у Києві. Після фактичного відокремлення Московської митрополії, у 1458 році на митрополита Київського, Галицького та всієї Русі було висвячено Григорія II. Таким чином, Константинопольський патріарх надав Київській митрополії новий канонічний статус. Литовська митрополія припинила своє існування, увійшовши до складу Київської. Хоча, досить довгий час столицею митрополитів був Новгородок, а згодом – Вільно. До Київської митрополії увійшли: Київська, Брянська, Смоленська, Полоцька, Турівська, Луцька, Володимир-Волинська, Берестейська, Перемиська, Галицька та Холмська єпархії. Деякий час Київського митрополита визнавав своїм зверхником й Новгородський ієрарх. Київські митрополити другої половини 15 століття були прихильниками Флорентійської унії 1439 про об'єднання католицької та православної церков і підтримували зв'язки з Римськими Папами. Згодом ці відносини були перервані через втручання Константинополя і Москви, і Київська митрополія вступила в період глибокої кризи. Через сильний політичний тиск Москви та дії Константинополя в українській церкві відбувся розкол. Відчуваючи великий тиск Москви та зрозумівши вже, що уявляла собою

Московія, у 1596 році Київський митрополит та деякі священники пішли під протекторат Риму. Так виникла Українська Грекокатолицька церква, яка існує до сьогоднішнього дня. До сьогоднішнього часу йдуть дискусії про Унію 1596 року. Якщо виходити не з релігійної точки зору, а з національних українських інтересів, то Унія 1596 була позитивним явищем. Чому? Тому, що та частина української церкви, яка попала під московський вплив, в решті-решт була знищена та асимільована. Але в УГКЦ зберігся той український дух до сьогоднішнього дня, що дало можливість відродитись Україні. У 1621 році Київську Митрополію відновили знову дякуючи підтримці козаків та київського братства. Єрусалимський патріарх Феофан взяв Київську Митрополію під свою опіку. На протязі 1632-1647 років Київською митрополією керував Петро Могила, який започаткував Києво-Могилянську академію. Найтрагічніші часи для України настали після 1654 року, коли Московія, через підступний обман, приєднала її до себе. Але українська церква ще 32 роки боролась проти московського поневолення. У 1684 році Московська Патріархія звернулася до Константинопольського патріарха Якова з проханням підпорядкувати їй Українську Митрополію, але отримала відмову. Але у 1685 році Митрополит Київський Гедеон Четвертинський, через великий тиск Москви, був таємно висвячений у Москві та присягнув на вірність московському патріархові. У 1686 році Константинопольський патріарх Діонісій погодився на підпорядкування Української церкви Московській патріархії. Але через рік, у 1687 році, на Царгородському Патріаршому соборі його за це було засуджено та позбавлено сану. Підпорядкування Української церкви було визнано актом хабарництва та скасовано. Тобто, прихильники "правильної" канонічності мусять знати, що приєднання і підпорядкування Української церкви Московській є неканонічним. Незалежність Української Церкви була знищена грубим неканонічним актом, бо він порушував 34 апостольне правило: «Єпископи кожного народу повинні знати першого поміж себе й шанувати його як голову». Також грубо було порушене 8 правило III Всесвітнього Собору, який заповідав: «Хай ніхто з боголюбивих єпископів не поширює влади на іншу єпархію, що давніше та спочатку не була під рукою його чи його попередників. Але як хто поширив та силою яку єпархію приєднав собі, то нехай віддасть її, щоб не порушувалися правила Отців, щоб не закрадалася під видом священнодійства пиха влади світської. Отже, Святому й Всесвітньому Соборові вгодно, щоб кожна

епархія зберігала в чистоті й без перешкоди ті права, які належать їй від початку, на основі звичаю, що здавна закорінився». За часів Петра I, вже сама Московська церква втратила свою соборність та була підпорядкована Синоду – тобто уряду, і дефакто знаходиться в такому становищі по сьогоднішній день. Реально Московська церква ніколи не була канонічною і ніколи не була канонічною її діяльність. 13 листопада 1924 року Царгородський патріарх Григорій 7 у грамоті Вселенської Патріархії, визнав незаконність передачі Київської метрополії Москві.

Тому тут виникає питання до ревнителів канонічності та теологів. Приймаючи християнство Русь-Україна отримала канонічну митрополію. Тобто вона отримала “Статус”, за який тепер йде міжцерковна та реальна війна в Україні та дискусії в діаспорі. Вороги можуть знищити носіїв “Статусу”, можуть заборонити щось робити, можуть вкрати “Статус”. Але у “Статусу” існує офіційний власник – Україна. Як ми розуміємо той хто давав “Статус”, а це Константинопольський Патріарх, його не відміняв. Тобто “Статус” існує з 988 року. Лише декілька століть не було його власника, тобто України. Тепер Україна відродилась. Автор не розуміє, які можуть бути питання з цього приводу? Якщо у когось через різні махінації украли авто і потім його знайшли то воно автоматично повертається власнику. Якщо новий “власник” не хоче віддавати то в такому випадку вирішує суд. Якщо Вселенський Патріарх, через гроші чи страх, не хоче підтвердити, що дійсно “авто” було вкрадене і мусить бути повернено власнику то навіщо такий “суддя” потрібний? Потрібно забути за старе “авто” та купити нове та краще. Про що поговоримо пізніше.

На протязі більш, як 350 років православна церква і священники в Україні знаходились під контролем Москви. Це привело до втрати національної ідентичності якоїсь частини священників та віруючих. Хоч на Західних українських етнічних землях існувала руська церква, русини православні, рускі православні, які зберігали ще елементи українства з часів Київської Русі. При цьому вживалась наша історична назва з корнем Русь.

По приїзду до Канади у кінці XIX століття православні русини почали приставати до інших православних і не православних церков, які існували на той час в Північній Америці, так як української тоді ще не існувало. При цьому московська церква в Північній Америці носила назву “руська” православна церква чим вводила в оману прибулих українців. До речі ця назва вживається Москвою до сьогоднішнього дня і більшість віруючих московської (руської) православної церкви у Канаді являються

етнічними українцями. Проте життя у вільному світі Канади сприяло відродженню української ідентичності, як в громадському житті так і церковному. Розуміючи важливість просвіти для своїх дітей та громади, активісти почали організовувати просвітні “читальні”. Перша така читальня в Канаді, була створена в Едмонтоні в 1903 році Павлом Рудиком. Вони ставили вистави та займалися просвітою. Пізніше ця “читальня” дала народження драматичному гуртку ім.І.Франка. Влітку 1916 року в Саскатуні був організований Інститут ім. Петра Могили. В 1917 році в Едмонтоні був зорганізований студентський гурток ім. А.Коцка. Такі гуртки існували з середини XIX століття ще на етнічних українських землях в Європі і зробили велику роботу по національному та патріотичному вихованню населення західноукраїнських земель. З часом ідея просвітництва громади набрала широкого розголосу і в грудні 1917 року до Саскатуни приїхало вже біля 700 делегатів з трьох західних провінцій, які під час з'їзду зібрали 14 тисяч доларів на поширення ідеї просвітництва. Це була величезна сума грошей. Як ми пам'ятаємо, в ті роки людина могла заробити 1 долар на день. Серед делегатів були і представники з Едмонтону, які прийняли рішення заснувати таку саму просвітницьку інституцію і в Едмонтоні. Ініціаторами були студенти А.Кобзей та І. Рурик а також П.Зварич з Вегривілу та Тимко Гошко, фермер з околиці Борщів. 10 березня 1918 року, ця група започаткувала Український інститут ім.М.Грушевського в Едмонтоні, який став відділом Інституту ім. П.Могили. Тепер це інститут ім. св.Івана біля Албертійського університету. Він належить до Української Православної Церкви в Канаді та існує до сьогоднішнього дня і являється однією з найстаріших організацій української громади в Канаді. Разом з тим, на початку XX століття в Канаді, деяка частина громади, яка належала до Православної церкви організувалась в гуртки під назвою Народовці. Так в 1907 році у Вінніпезі була створена організація Українські Народовці, яка почала видавати газету “Український Голос”. Пізніше вони стали основою для становлення УГПЦ та СУС. Початок становлення Української Греко-Православної Церкви в Канаді починається після проголошення Української Народної Республіки в 1917 році, коли в Україні відновилась Українська Автокефальна Православна Церква. Це викликало велике піднесення в діаспорі. Всі вони були в основному прихильниками С.Петлюри. 18-19 липня 1918 року в Саскатуні зібралось біля 150 делегатів з західних провінцій на Довірчі збори. Було проголошено заснування Української Греко-Православної церкви в Канаді. II Собор УГПЦ в Вінніпезі 27.11.1919 року виніс

ухвалу: "УПЦ в Канаді вважає себе частиною Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) в Україні, однак злучиться з нею аж тоді, коли вона буде автокефальна, незалежна від московської, або якої іншої церкви, а духовна і адміністративна влада буде в руках українців. В кінці 1920 року 3-тій Собор УПЦ доручив консисторії і відділу братства звернутись до Київської Метрополії щоб дістати для Канади українського єпископа. Але там вже правили більшовики і делегацію не пустили. Так як в США УАПЦ вже існувала, то на 4 Соборі в 1924 році було прийнята ухвала звернутись до архієпископа Івана Теодоровича щоб він прийняв УПЦ в Канаді під свій духовний провід. Що і сталось. Але перебуваючи весь в США Архієпископ І.Теодорович приймав малу участь в житті УПЦК. Тому Консисторія УПЦК практично перебрала на себе керівництво церквою. Це було винятковим явищем серед православних церков, коли миряни через Консисторію грали провідну роль в житті церкви. Це на жаль в майбутньому призвело до декількох конфліктів між Консисторією та єпископами та на думку автора являється основою проблем тепер. Єпископи Іоан (Теодорович) та Мстислав (Скрипник) відмовлялись від УПЦК через не згоди в деяких питаннях з Консисторією УПЦК.

Православна громада в 1927 році об'єдналася в Союз Українців Самостійників (СУС), Союз Українок Канади (СУК) та Союз Української Молоді Канади (СУМК). Всі ці організації існують до сьогоднішнього дня. Колишній СУС існує під ім'ям Товариство Українців Самостійників (ТУС). В 1929 році УПЦК отримала від парламенту Канади державну Хартію, тобто отримала юридичний статус. В 1951 році, з приходом Митрополита Іларіона УПЦК стає Митрополією. За Митрополита Іларіона відбулось найбільше піднесення УПЦК. Наступні майже сорок років УПЦК жила звичайним церковним життям. Особливо активною УПЦК стала в кінці 80-тих років минулого століття, коли святкувалось Тисячоліття Хрещення Русі-України. В 1985 році була затверджена на Соборі нова назва церкви без додатку "греко", а в 1990 році цю назву офіційно затвердив парламент Канади. В той самий час, Консисторія виступила з ідеєю Канонічного оформлення УПЦ в Канаді. В 1990 році УПЦК увійшла до Константинопольського Патріархату. Але якщо бути відвертими то увійшли до Константинополя провід та Консисторія УПЦК, а не прості віруючі. 99,99% віруючих УПЦК не знають, не розуміють і їх не цікавить тема канонічності. Деякі віруючі до сьогоднішнього дня не знають і не розуміють до кого вони належать, вони просто ходять до церкви. До сьогоднішнього дня ці дії Консисторії та проведу УПЦК по входженню до Константинополя деякою частиною віруючих оцінюються не однозначно. Тобто ми можемо допустити, що значна частина віруючих УПЦК в кінці 80-тих років була просто ошукана. Разом з тим це рішення "проводу" УПЦК виглядає досить дивним. В кінці 80-тих років було зрозуміло, що з СРСР щось станеться і було багато ознак того, що він розвалиться. Але замість того щоб почати виконувати рішення 2 Собору УПЦ від 27.11.1919 року та кинутись допомагати Україні вирватись з московського релігійного ярма, УПЦК "тікає" до Константинополя. Один з активних

учасників тих подій "хвалився", що вони туди поїхали "не з пустими руками". Тепер вони виправдовуються тим, що вони пішли до Константинополя, щоб допомогти Українській Православній Церкві в Україні. Але за майже 20 перших років Незалежності України представники Консисторії і духовенства УПЦК, перебуваючи в Україні зустрічались лише з УПЦ Московського Патріархату. Чому? Лише один єдиний раз в 1993 році делегація УПЦК відвідала з офіційним візитом Україну де зустрічалась з представниками УПЦ МП, УПЦ КП та УАПЦ. Поїздка делегації УПЦК в 1993 році в Україну до сьогоднішнього дня по всіх звітах подається як найвище "досягнення" в допомозі віруючим в Україні. Наступні майже 20 років УПЦК практично ігнорувала УПЦ Київського патріархату в Україні. Навіть більше. В деяких джерелах подається інформація, що в 90-тих роках члени Консисторії їздили в Україну до УПЦ МП щоб та прислала в Канаду "канонічного" українського священника. Наступний офіційний візит до України делегація УПЦК зробила у 2015 році де зустрілась з керівництвом УПЦ МП та УПЦ КП, але по дорозі в Україну вони відвідали Стамбул. У Києві вони домовились про співпрацю з УПЦ МП. Співпрацю в якому напрямку? Деякі дуже активні члени української громади приїжджаючи в Україну по неділях ходять до церкви УПЦ МП. На моє запитання чому не до УПЦ Київського Патріархату? Відповідь: "Вона не канонічна". Люди про, що ви говорите? Чи хто небути в діаспорі цікавився чи Московська церква канонічна та як вона її отримала? Чи може бути щось канонічним, отримане незаконним шляхом? До Української Православної церкви Київського патріархату належить 15 мільйонів людей, а до УПЦК декілька десятків тисяч. З яких активними являються можливо декілька тисяч. В Україні більше церковних громад ніж в Московській церкві в Росії. У теперішній Московії всі приходи РПЦ фіктивні та лише на папері. Московська деревня ніколи не була релігійною в повному розумінню цього слова. Православні УПЦ МП в Україні складають більшу її частину ніж в самій Московії. Це чому Москва так тримається за свою церкву в Україні ще й отримуючи великі фінансові потоки з України. У листопаді 2017 році на своєму соборі у Москві, РПЦ ще більше закабалила УПЦ МП в Україні. Теперішній лідер УПЦ МП в Україні митрополит Онуфрій у 2017 році знаходячись у ВРУ був єдиним хто не піднявся щоб вшанувати сучасних героїв, які загинули у війні проти Московії. Цим він ще раз підтвердив свою промосковську позицію.

(автор не відомий)

Щоб зрозуміти хто такий Онуфрій згадаємо деякі речі. У 2008 році Онуфрій в одному зі своїх інтерв'ю висловив свої думки про причини Голодомору в Україні. Він сказав; "Голодомор був карою Божою за те, що люди повстали проти Бога...Голодомор це було напоумлення, приборкання з боку Господа, нашої гордині, яка повстала проти самої-себе та проти існування людини...Існує такий український вислів – "катюзі по заслугі"...Ми отримали те, що заслужили... Існують сили, які хочуть зробити Голодомор клином між Україною та Росією. Тобто ніби росіяни гнобили українців. Але я думаю у Росії тоді від Голодомору загинуло більше людей ніж в Україні...Можливо багато сперечатись, шукати винуватців, але якщо ми віруючі люди, то ми повинні подивитись на це з духовної точки зору... Ми знаємо, що сталося після революції 1917 року, яке було повстання людей проти Бога, як знищували храми, ікони... Але Бог не б'є палкою. Бог іншими засобами вчить розуму людей". Який цинізм служителя московської церкви! Про яку духовність чи християнську мораль може йти мова? При чому тут українці до більшовицької революції у Московії? Що українці такого зробили, щоб отримати кару "катюзі-по-заслугі"? Шановні члени Консистоії УПЦК та Духовенство. Чи ви розуміє, що коли ви в Україні зустрічаєтесь з представниками УПЦ МП та з приемністю спілкуєтесь, ви виправдовуєте її поведінку та стаєте співучасниками всіх злочинів Московії проти України? Цікаво знати, що уявляє собою структура православного світу та куди "влізла" УПЦК. Ми пам'ятаємо, що Константинопольська патріархія була заснована четвертою у православному світі. Навіть Вірменська Апостольська ПЦ, являється старішою за Константинополь. Вірменія стала першою країною у світі де християнство у 301 році отримало статус державної релігії. Синод Вірменської ПЦ у 506 році не прийняв вчення Вселенського Собору 451 року і зберігає свій незалежний статус до сьогоднішнього дня і належить разом з Коптською, Ефіопською, Сирійською, та Маланкарською до т.зв. Давньосхідних ПЦ, які також не визнали рішення IV Собору та всіх наступних і зберігають свою незалежність. Чому українські церкви мусять до когось приставати? Звідки цей комплекс меншовартості? Також всі інші православні церкви мають різні форми автономії і до Константинополя не належать. Це те, що мала УПЦК до 1990 року і входження до Константинополя. Так виглядає структура Православних церков по світі. Ecumenical Patriarchate of Constantinople являється одним з найстаріших, але не головним.

Так виглядає структура Православних

церков у Північній Америці. Canonical Orthodox jurisdictions represented in North America

- Ecumenical Patriarchate
- Greek Orthodox Archdiocese of America
- Greek Orthodox Metropolis of Toronto (Canada)
- Greek Orthodox Metropolis of Mexico
- American Carpatho-Russian Orthodox Diocese of the USA
- Ukrainian Orthodox Church of the USA
- Ukrainian Orthodox Church in Canada
- Albanian Orthodox Diocese Patriarchate of Antioch
- Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America
- Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of Mexico and Central America
- Patriarchate of Moscow
- Russian Orthodox Church in the USA
- Russian Orthodox Church in Canada
- Russian Orthodox Church Outside of Russia (ROCOR)
- Patriarchate of Serbia
- Serbian Orthodox Church in North and South America
- Patriarchate of Romania
- Romanian Orthodox Archdiocese in the Americas
- Patriarchate of Bulgaria
- Bulgarian Eastern Orthodox Diocese of the USA, Canada, and Australia
- Patriarchate of Georgia
- Georgian Orthodox Church

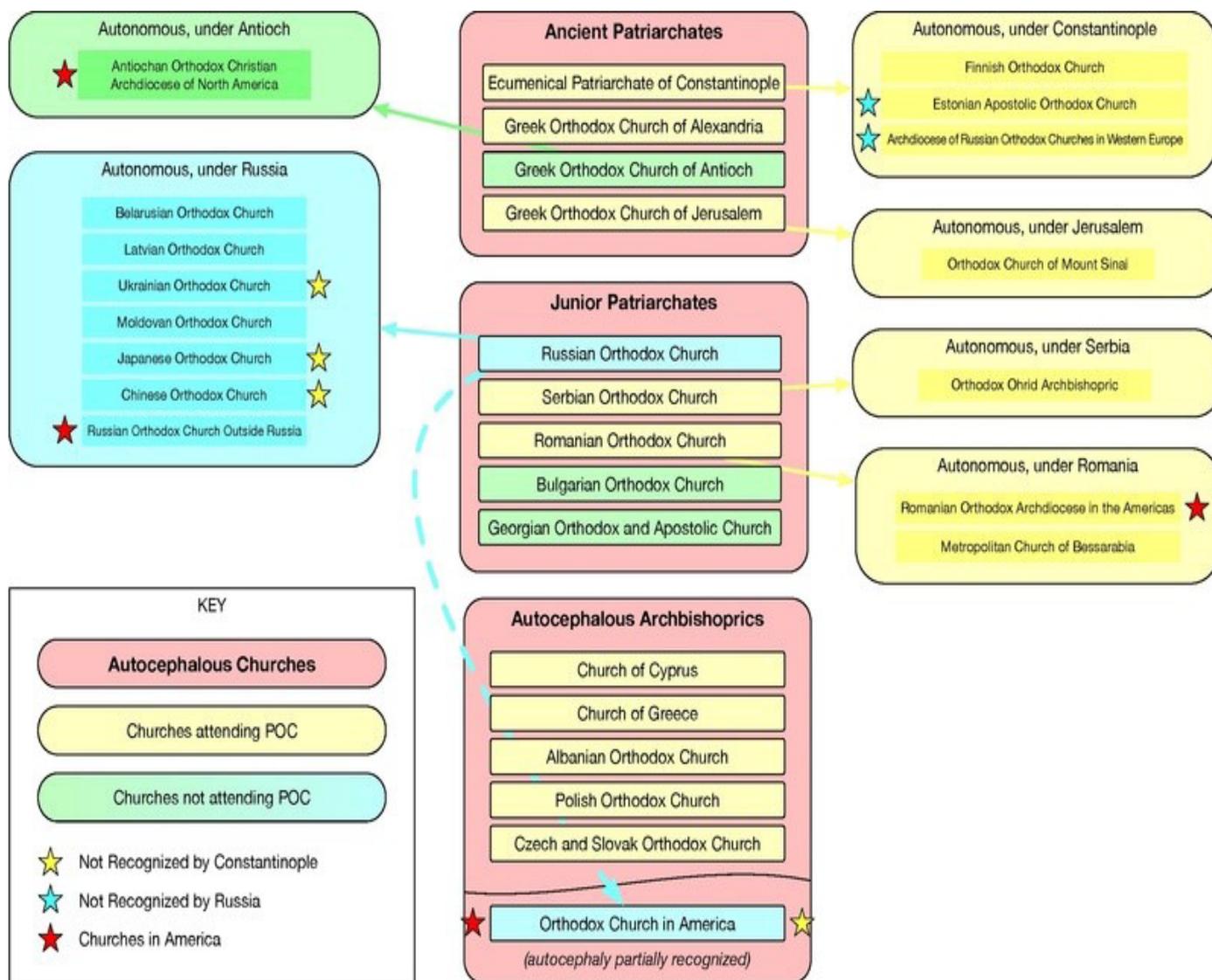

Як ми бачимо всі православні церкви по світі не мають своєї однієї головної управи, як Ватикан у католиків. Теоретично все виглядає досить демократично, так як всі церкви вважаються рівними. Також коли йдеться мова про стародавній Константинополь то він подається більше в міфологізованому вигляді ніж реальному. За час існування Візантії в ній правило 88 імператорів з яких в боротьбі за трон половина було вбито, отруєно, а 12 закінчили своє життя в монастирі (читай в'язниці). В боротьбі за трон сини вбивали батьків, а матері синів. Держава і церква злились в одну не розривну цілість. Імперія боронила православну церкву, а церква вихваляла імперію. В той час коли в Європі та, згідно сучасної термінології, католицькій церкві почалась ера реформації та розквіт наук, то у Візантії це розглядалось як ересь. У Римі держава та церква ніколи не були одним цілим. Повторимось така розбіжність світоглядів Риму та Константинополя в решті рещт привела до розколу християнської церкви

у 1054 році на Західну та Східну гілки. Щоб зрозуміти хто тоді був правий а хто ні, досить подивитись як жили і як тепер живуть люди в Західному світі (Європі) та в Московії, Україні, Греції тобто православному світі. Остаточний занепад Візантії почався з відмови від реформації. Московія запозичила та зкопіювала систему влади та взаємовідносин держава-церква у Візантії і тримається за неї до сьогоднішнього дня. Читачу буде цікаво також знати, що Варфоломей I має лише 5 мільйонів віруючих під своєю прямою опікою включно з українцями Канади та США. Тому це не 15 мільйонна УПЦ КП мусить просити «когось» прийняти її «кудись». Навпаки всі ці «хтось» мусять мати за честь бути з УПЦ КП, а сама УПЦ КП ще мусить подумати чи хоче вона до когось пристати чи ні і на яких умовах. А тим більш бути з московською церквою в одній структурі хоч і опосередковано.

(продовження в наступних номерах)

ЛЮДИ ПООДИНЦІ ВМИРАЮТЬ ВИЖИВАЮТЬ ТІЛЬКИ ГУРТОМ

То є одна з позитивних прикмет людини, що вона повинна жити у гурті, бо гурт насажує її силою і відвагу у боротьбі за самозбереження та її громади. Так із родин, родів і громад оформлялись народи у нації, які існують до сьогодні. Ті, що жили на поодинокі зникли безслідно.

Окупанти Українського народу давно збагнули цей неписаний закон, тому віками ділили його, нацьковували одних проти других, щоб не були загрозливою силою для них. І на жаль, ця клятва прижилась у нашому народі, що помітно спостерігається у житті української спільноти, навіть і зараз в часі війни на Донбасі. Соціологи багато пишуть і говорять про цю клятву, тільки не знають скільки візьме покоління для оздоровлення. Одначе правду треба признати, що зараз, спостерігається велике зрушення в народі до створення об'єднаної сили, але Москва докладає всіх зусиль, щоб не допустити до цього.

Про хаос в Україні не буду говорити, бо часом мені соромно, що я уродився українцем. Москва так щиро і сердечно бреше, що не тільки світ, але

навіть деякі українці вже вірять в ту брехню. У релігійному Вавилоні, Господь помішав людські мови, щоб вони не змогли скінчити вежу до Неба. В Україні панівним є тільки кацапський язык, тому не можна розрізнити ворога від свого і немає пояснення, чому за 26 років незалежності, українці не зуміли вивчити матірню мову, що сьогодні люто мститься у війні на Донбасі, де свій свого не свідомо убиває, як ворога. І то не тільки в Україні, ця хвороба спостерігається також на деяких закордонних поселеннях. Наприклад, мені більше не зрозуміло чому в Казахстані українська спільнота, яка пережила смерть, така пасивна до суспільно-громадського життя та єдності. Збудовані з поміччю закордонних українців чотири церкви у Казахстані, громади досить великі а людей у церквах не багато. Громадські організації та молодечі, існують у більшості на папері. Чому? Важко зрозуміти, ці люди пережили за часів комунізму, тортури, зневаги, голод і нужду, то чому ж їм не подякувати у церкві Всевшньому за дану їм ласку життя. Не в гнів, чи

образу нікому, Подумай читачу, чи то можливе, щоб вчорашні раби, сьогодні стали атеїстами. Через ворожу заборону, забули молитися, але за 26 літ можна було навчитися. Не вжеш роками прижитого страху, неможливо позбутися? Люди ті, що живуть і умирають на поодинокі не свідомі того, скільки вони втрачають добра та душевних радостей, тому що живуть відчужено від громади. Пригадаю стародавню мудрість, що в часі горя чи теріння, "якщо свій не заплаче, то хоч скривиться".

Колонка Івана Буртика Нью-Джерсі, США

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛКОМ:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74, Oakridge Lane Watchung, N.J. 07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна вул. Банкова, 2 01024, м. Київ тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул. Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію № 818604 від 02.03.2000